

GANDALF

[„De valamit a sors, úgy látszik,
akart velem...”
(Szabó Lőrinc)]

Gyűrűk Ura-nevemre egy egri
műhelytalálkozón tettem szert,
hol igen megfertőzött a jókedv.

Szállásunk előtt gyönyörítasan
csodáltam az itt-ott sárgás füvet,
életemben nem tetszett ennyire.

Később, egy félreeső parkban
átöleltem mellettem a fát, majd
visszaimbolyogtam a teraszra.

Hirtelen arra lettem figyelmes,
nilyen veszettül dobog a szívem,
számolni kezdtem önkéntelenül:

egy-kettő-három-négy-öt-hat-
hét-nyolc, egy-kettő-három-
négy, egy, – kettő, – egy, –

ekkor, ekkor láttam a környező
tágas sötétből az egyetlen fényt:
térbeli formák összefüggő sorát,

áttetsző gömbök, vagy inkább
tojás alakúak, együtt pulzálnak,
lassan fordulok tengelye körül,

valami végigárad bennük, derű
és rettegés: látom, az ott a jó és
kívüle nincsen más, nincs semmi,

és föltétezik a kérdés: jó voltam-
e, de nemcsak ekkor meg akkor,
és nem hogy törekedtem a jóra:

jó voltam-e valóban, és be kell
ismerni: nem, hiába vágyom a
fényfolyamba, én sem vagyok.

Teljes szívemből bánom, és nem
akarom, — de nem akarok meg-
halni, nem így akarok meghalni,

nem ígérek, én magam vagyok a
meglelkesült kívánság-ígéret, ha
nem volna vége, nem dőlt volt

volna még el a sorsom egészen,
fölemelem fejem, és mintha pot-
méterrel növelnék hangerejét,

váratlan beúszik érzékelésembe
szívem aritmiája. — Ami hátra
volt reggelig, mikor mint sánta

főnix, pironkodva-diadalmasan
ujjongva és kissé még mindig
csodálkozva újságoltam, hogy

élek! s körülményes készülődés
után talpig fehérbe öltözötten
kilépve az épület elé, a fénybe,

ezt mondtam: Gandalf vagyok, a
fehér, az dermesztő félelem, el-
ragadtatás, makogó igehirdetés,

ösztön, társaim gondoskodása,
ravaszság, túlmozgások, testi-
lelki tűrőképességem határait

ostromló megpróbáltatások, vad
ürítkezés összes testnyílásomon,
hogy néha már csak pusztá bél-

csatornának éreztem magam, és
kétségbe vontam, hogy van még
bennem, ami kijöhet, azt hittem,

a vérem hányom, hogy magamat
ürítem magamból, egyszóval a
küzdelmes éjszaka, mintha egy

balroggal testemen belül. — És
a te arcodat kerestem, hitvesem,
fejben neked fogalmaztam két

rövid mondatra szűkített vég-
rendeletemet, egyre halogatva
kimondását, míg mellkasomban

szüntelen fészkelődött a szívem,
szerelmem, neked esküdtem újra
hűséget a halál egyik küszöbén.